

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/245/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021201588
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Tóth
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1021201588.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lucie Tóth a sudcov Mgr. Milady Artnerovej a JUDr. Martina Hraboša, v právnej veci žalobcu: SLOVMAG, a.s. Lubeník, so sídlom 049 18 Lubeník 236, IČO: 31 686 184, právne zastúpený: Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 101523964/2021 zo dňa 18.08.2021 a č. 101524089/2021 zo dňa 18.08.2021, takto

rozhodol:

- I. Správny súd žaloby **z a m i e t a**.
- II. Správny súd žalovanému nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňovému úradu A. A. bola dňa 21.06.2019 doručená žiadosť spoločnosti SLOVMAG, a.s. Lubeník (ďalej „daňový subjekt“, „žalobca“) o vrátenie zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 v sume X.XXX.XXX eur a o priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku.

2. Daňový úrad A. A. oznámením č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 15.07.2019 daňovému subjektu oznámil, že jeho žiadostiam nevyhovel z dôvodu uplatnenia nároku na vrátenie zaplatenej dane po uplynutí lehoty na vyrubenie dane, resp. z dôvodu absencie naplnenia skutkového stavu pre priznanie úroku. Poukázal pritom na § 69 ods. 1, § 73 ods. 3 a § 79 ods. 3, 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej „daňový poriadok“). Proti oznámeniu podal daňový subjekt podanie označené ako odvolanie, na ktoré daňový úrad reagoval oznámením č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 31.07.2019 tak, že vo veci podanej žiadosti už bolo rozhodnuté oznámením č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 15.07.2019 a ďalej nie je možné vo veci konať a rozhodnúť. Na základe správnej žaloby podanej daňovým subjektom Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 24S/212/2019 zo dňa 12.11.2020 oznámenia daňového úradu č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 15.07.2019 a č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 31.07.2019 zrušil a vrátil daňovému orgánu s tým, že v administratívnom (daňovom) konaní bude potrebné rozhodnúť podľa § 63 daňového poriadku, t. j. formou rozhodnutia a nie oznámenia.

3. Po zrušení pôvodne vydaných oznámení a ďalej po prenesení pôsobnosti vo veci z Daňového úradu A. A. vydal Úrad pre vybrané hospodárske subjekty (ďalej „správca dane“, „prvostupňový orgán“) rozhodnutie č. 100718752/2021 zo dňa 29.04.2021, ktorým žiadosti daňového subjektu o vrátenie

zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie roku 2011 nevyhoveli (ďalej „prvostupňové rozhodnutie o dani resp. preplatku“). V odôvodnení správca dane uviedol, že daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 bola daňovému subjektu vyrubená podaním daňového priznania dňa 29.06.2012 a bola uhradená dňa 02.07.2012. V súlade s § 69 ods. 1 daňového poriadku lehota na vyrubenie dane uplynula dňa 31.12.2017. Daňový subjekt podal žiadosť dňa 21.06.2019, teda po uplynutí lehoty na vyrubenie dane a zároveň po zániku nároku na vrátenie uhradenej dane (preplatku), následkom čoho musel správca dane pristúpiť k nevyhovaniu podanej žiadosti. Pokiaľ daňový subjekt daň z emisných kvót za rok 2011 uhradil, konal tak v súlade s právnou úpravou § 51b zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom od 01.01.2011 do 29.06.2012 (ďalej „zákon o dani z príjmov“). Aj keď následnou novelou zákona z príjmov č. 189/2012 Z. z. účinnou od 30.06.2012 došlo k zrušeniu § 51b predmetného zákona, v čase od 01.01.2011 do 31.12.2011, za ktoré zdaňovacie obdobie došlo u daňového subjektu k daňovej povinnosti týkajúcej sa dani z emisných kvót, bolo predmetné zákonné ustanovenie súčasťou právneho predpisu v jeho účinnom znení. Správca dane zároveň poukázal na Dohodu o mimosúdnom vyrovnaní medzi Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstva financií Slovenskej republiky a daňovým subjektom č. MF SR: 2020/042 účinnú od 10.03.2020 (ďalej „dohoda o mimosúdnom vyrovnaní“), na základe ktorej bola daňovému subjektu dňa 18.03.2020 uhradená suma X.XXX.XXX eur, t. j. suma predstavujúca zaplatenú daň z emisných kvót za rok 2011.

4. Správca dane vydal aj rozhodnutie č. 100718816/2021 zo dňa 29.04.2021 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie o úroku“), ktorým s poukazom na § 79 ods. 3 a § 2 písm. d) daňového poriadku nepriznal daňovému subjektu žiadaný úrok na dani z emisných kvót za rok 2011, keďže správca dane neevidoval žiadny daňový preplatok na dani z emisných kvót. Ako v prípade nevyhovania žiadosti daňového subjektu o vrátenie zaplatenej dane z emisných kvót, aj v prípade nepriznania úroku správca dane odkázal v skutkových okolnostiach na existenciu dohody o mimosúdnom vyrovnaní.

5. Proti obom prvostupňovým rozhodnutiam podal daňový subjekt odvolania, pričom Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej „žalovaný“) rozhodnutiami č. 101523964/2021 zo dňa 18.08.2021 (ďalej „napadnuté rozhodnutie o dani resp. preplatku“) a č. 101524089/2021 zo dňa 18.08.2021 (ďalej „napadnuté rozhodnutie o úroku“, súhrnne s rozhodnutím o dani aj „napadnuté rozhodnutia“) prvostupňové rozhodnutia podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdilo. Žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí zrekapituloval zistený skutkový stav ako aj posúdenie veci vykonané správcom dane. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej „SDEÚ“) vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018 (ďalej „rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/2017“), ktorým bola konštatovaná rozpornosť vnútroštátnej právnej úpravy dane z emisných kvót s právom Európskej únie, konkrétne so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES zo dňa 13.10.2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa Smernica Rady 96/61/ES (ďalej „Smernica 2003/87/ES“). Daňový subjekt podal daňové priznanie a uhradil daň z emisných kvót za rok 2011 postupujúc podľa v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, pričom v dôsledku zmeny právneho prostredia a odpadnutia dôvodu plnenia titulom neskôr zrušenej daňovej povinnosti mu vznikol nárok na vrátenie bezdôvodne zaplatenej dane. Daňový subjekt však zmeškal lehotu na uplatnenie vrátenia daňového preplatku (t. j. sumy bezdôvodne zaplatenej na dani z emisných kvót za rok), ktorá uplynula dňa 31.12.2017 a daňový subjekt podal žiadosť až dňa 21.06.2019. V popisovanom prípade rozporu dane z emisných kvót s právom Európskej únie a zároveň v situácii, kedy nebolo možné pre zánik nároku z dôvodu zmeškanie lehoty podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku tento stav korektným spôsobom riešiť v daňovoprávnej rovine, prichádzalo do úvahy odškodnenie, ku ktorému v danom prípade na základe uzatvorenej dohody o mimosúdnom vyrovnaní aj reálne došlo. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na viacero rozhodnutí SDEÚ, napr. rozhodnutia vo veciach C-500/16 či C-30/02.

II.

Správna žaloba (žalobné body)

6. Správnymi žalobami zo dňa 20.09.2021 sa daňový subjekt domáhal preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí o dani a o úroku, ako aj im predchádzajúcich prvostupňových rozhodnutí správcu dane vrátane postupu orgánov finančnej správy v administratívnom konaní. Žalobným petitom navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutia č. 101523964/2021 zo dňa 18.08.2021 a č. 101524089/2021 zo dňa 18.08.2021 ako aj im predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia správcu dane č. 100718752/2021

zo dňa 29.04.2021 a č. 100718816/2021 zo dňa 29.04.2021 a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.

7. Žalobca bol toho názoru, že rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/2017 s účinkami ex tunc deklarovalo, že vnútroštátna právna úprava dane z emisných kvót (§ 51b daňového poriadku v znení účinnom od 01.01.2011 do 29.06.2012) bola od počiatku v rozpore s právom Európskej únie a zaplatený preplatok spolu s úrokom bolo nevyhnutné vrátiť platiteľovi (žalobcovi). Nestotožnil sa ani s právnymi závermi daňových orgánov týkajúcimi sa aplikácie a plynutia lehoty podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku, keďže rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/2017 platí aj do minulosti a Smernica 2003/87/ES platila už v čase podania daňového priznania v roku 2012. Vo vzťahu k účinkom rozhodnutia SDEÚ vo veci C-302/2017 žalobca poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, napr. rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/42/2012 zo dňa 13.06.2018 či sp. zn. 6S/23/2012 zo dňa 13.12.2018.

8. Žalobca ďalej namietal aplikáciu § 69 ods. 1 daňového poriadku a celkovo inštitútu zániku nároku požadovať vrátenie zaplatenej dane (resp. daňového preplatku), pričom bol toho názoru, že lehota stanovená vnútroštátnym právnym poriadkom nemohla začať plynúť a tým pádom ani nemohlo dôjsť k jej uplynutiu. Popísanú úvahu žalobca odvíjal od existencie rozhodnutia SDEÚ vo veci C-302/2017 s deklaratórnym charakterom, ktorý svojim dôsledkom „vracia“ účinky do času nadobudnutia účinnosti pravidla, ktoré je predmetom výkladu (bližšie žalobca odkázal na rozhodnutia SDEÚ vo veci C-2/06 zo dňa 12.02.2008 a vo veci C-453/00 zo dňa 13.01.2004). Rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/2017 podľa žalobcu daň z emisných kvót nerušilo, predmetné rozhodnutie len deklarovalo rozpor vnútroštátnej úpravy s právom Európskej únie od počiatku a dôvod na plnenie daňovej povinnosti neodpadol (tak, ako to uvádzal žalovaný v napadnutých rozhodnutiach), ale takýto dôvod nikdy neexistoval. Podľa § 69 ods. 1 v spojení s § 79 ods. 5 daňového poriadku nemožno vyrubiť daň po uplynutí 5 rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie a daňový preplatok nemožno vrátiť, ak žiadosť o jeho vrátenie bola doručená po zániku práva vyrubiť daň, avšak v danom prípade podľa názoru žalobcu daňová povinnosť nevznikla a lehota tak nemohla začať plynúť a ani márne uplynúť. Žalobná argumentácia daňového subjektu smerovala aj k materiálnemu ponímaniu právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej „ústava SR“) a k princípu „z nepráva nemôže vzniknúť právo“, v súvislosti s čím odkázal na rozhodovaciu činnosť správnych súdov vo veciach daňových kontrol (pri konštatovaní ich nezákonnosti) s tým, že sa jedná o judikatúru analogicky aplikovateľnú aj na prejednávaný prípad (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3S/50/2013 zo dňa 31.10.2013 či rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/52/2010 zo dňa 01.12.2011, sp. zn. 6Sžf/37/2010 zo dňa 30.03.2011).

9. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutia za zmätočné v ich odôvodnení a zároveň konštatované závery za arbitrárne a nesprávne. Daňové orgány podľa žalobcu postupovali v rozpore s platným právom a vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dezinterpretovali výklad ustanovenia § 69 ods. 1 daňového poriadku ohľadom existencie právneho dôvodu na začatie plynutia lehoty na vrátenie dane, resp. keď pri aplikácii tohto ustanovenia dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, že táto lehota začala plynúť momentom podania daňového priznania na nezákonnú daň. Zákonne by lehota na vrátenie daňového preplatku mohla začať plynúť (a uplynúť) len v prípade, ak by išlo o daň, ktorú možno zákonne uplatňovať, a teda skutočne by vznikla zákonná „povinnosť podať daňové priznanie“ na takúto daň. Podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku totiž začína lehota plynúť „od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie“ a nie od konca roka, kedy bolo podané daňové priznanie na daň, ktorá bola v celosti v rozpore s právom EÚ. K rozhodnutiu SDEÚ vo veci C-500/16 žalobca uviedol, že sa jednalo daň z pridanej hodnoty, pri ktorej sa pri vrátení preplatkov nerieši otázka zákonnosti tohto typu dane.

10. K problematike úrokov žalobca uviedol, že účinkami prejudiciálneho rozhodnutia SDEÚ vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018 ex tunc nebolo možné aplikovať vnútroštátnu právnu úpravu dane z emisných kvót už od času účinnosti Smernice 2003/87/ES, t. j. odo dňa 25.10.2003, resp. v podmienkach Slovenskej republiky od 01.01.2011 (zavedenie právnej úpravy dane z emisných kvót podľa § 51b zákona o dani z príjmov do vnútroštátneho právneho poriadku). Už v čase úhrady dane neexistoval žiadny právny základ na takúto úhradu a ani na ďalšie zadržiavanie zaplatenej dane, resp. daňového preplatku. Nevrátením preplatku sa správca dane dostal do omeškania, na základe čoho vznikol nárok daňového subjektu nárok na úroky z oneskorene vráteného preplatku. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/41/2012 zo dňa 13.06.2018, sp. zn. 5S/244/2012 zo dňa 22.01.2019 a iné. Časť žalobnej argumentácie venoval žalobca

rozhodnutiu SDEÚ vo veci C-565/11 zo dňa 18.04.2013, v zmysle ktorého: „Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že je s ním v rozpore vnútroštátny režim, o aký ide vo veci samej, ktorý obmedzuje úroky vyplácané v rámci vrátenia dane vybratej v rozpore s právom Únie takým spôsobom, že sa majú zaplatiť len úroky plynúce odo dňa nasledujúceho po dátume podania žiadosti o vrátenie tejto dane.“

11. Pokiaľ správca dane a následne aj žalovaný poukazovali na to, že žalobca si uplatnil aj nárok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej „zákon č. 514/2003 Z. z.“), žalobca uviedol, že sa jednalo o civilnoprávny nárok a jeho uplatnenie nevylučuje paralelne uplatňovať aj nárok v daňovom konaní. Navyše zdôraznil, že žalobcovi nebolo v rámci konania o zodpovednosti za škodu v celom rozsahu vyhovené, keďže mu neboli priznané úroky.

12. Súhrnom uvedeného navrhol žalobca napadnuté rozhodnutia žalovaného ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia správcu dane ako nezákonné zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

13. Žalovaný v písomných vyjadreniach zo dňa 17.03.2022 a 10.10.2022 navrhol žaloby zamietnuť ako nedôvodné podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2023 (ďalej „SSP“).

14. Podľa žalovaného vznikol žalobcovi ako daňovému subjektu, v dôsledku zmeny právneho prostredia a odpadnutia dôvodu plnenia titulom neskôr zrušenej dane z emisných kvót, nárok na vrátenie takto bezdôvodne zaplatenej dane. Žalobca však zmeškal lehotu na vrátenie vzniknutého daňového preplatku, v dôsledku čoho došlo k zániku tohto práva. Povinnosť podať daňové priznanie k dani z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 vznikla v roku 2012 a lehota na vyrubenie dane uplynula po uplynutí 5 rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, t. j. 31.12.2017. Žalovaný zotrval na správnosti záveru správcu dane a následne aj na správnosti vlastného záveru obsiahnutého v odôvodnení napadnutých rozhodnutí o tom, že daňovému subjektu nebolo možné vrátiť daňový preplatok pozostávajúci z uhradenej dane z emisných kvót za rok 2011, ak žiadosť o vrátenie dane podal u správcu dane dňa 21.06.2019, t.j. po uplynutí lehoty podľa § 69 ods. 1 v spojení s § 79 ods. 5 daňového poriadku.

15. Rozhodnutia daňových orgánov v prejednávanej veci podľa žalovaného neodporujú ani judikatúre SDEÚ, podľa ktorej v prípade neexistencie harmonizovaných pravidiel upravujúcich vrátenie daní uložených v rozpore s právom EÚ je členským štátom ponechané právo riadiť sa procesnými podmienkami stanovenými v ich vnútroštátnom právnom poriadku, najmä v oblasti prekluzívnych lehôt, pričom musia dodržiavať zásady ekvivalencie a efektivity a rovnako je súladný s rozsudkom SDEÚ vo veci C-30/02, ktorý posudzoval problém s vrátením daní zaplatených bez právneho dôvodu a z ktorého tiež vyplýva, že nároky na vrátenie platieb zaplatených bez právneho dôvodu musia byť uplatnené v rôznych lehotách, v niektorých prípadoch do uplynutia všeobecnej premlčacej lehoty stanovenej v právnom poriadku.

16. Keďže žalobca v zákonom stanovenej lehote nepožiadaval o vrátenie bezdôvodne zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 (daňového preplatku) v lehote určenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku, nemohla nikdy vzniknúť ani povinnosť vyplatenia úrokov podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku. Podľa záverov rozhodnutia SDEÚ vo veci C-565/11 má daňový subjekt nárok na úroky z oneskoreného vrátenia dane od neoprávneného zaplatenia dane a nie až od podania žiadosti, avšak relevantnou skutočnosťou je to, aby žiadosť o vrátenie bezdôvodne zaplatenej dane bola podaná v lehote, inak nárok zanikne.

IV.

Ďalšie písomné podania účastníkov konania

17. Žalobca v replike zo dňa 06.10.2023 zotrval na dôvodoch uvedených v podanej žalobe, ktoré v zásade zopakoval.

18. Dňa 16.04.2024 bolo súdu doručené podanie žalobcu označené ako „doplňujúce vyjadrenie žalobcu o právnych skutočnostiach podstatných pre súdne konanie“, v rámci ktorého žalobca poukázal a následne polemizoval so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023.

V.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

19. Konania vo veciach správnych žalôb žalobcu pôvodne vedených na Krajskom súde v Bratislave pod spisovými značkami 5S/245/2021 (konanie o dani resp. preplatku) a 5S/246/2021 (konanie o úroku) boli uznesením č. k. 5S/245/2021-115 zo dňa 14.06.2022 podľa § 65 ods. 1 SSP spojené a ďalej vedené pod spisovou značkou 5S/245/2021.

20. Zákomom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o správnych súdoch“) bol okrem iného zriadený aj Správny súd v Bratislave, ktorý začal svoju činnosť dňa 01.06.2023. V zmysle § 3 písm. b) Zákona o správnych súdoch: „ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.“ Predmetná právna vec, pôvodne vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/245/2021, bola na základe uvedenej zmeny právnej úpravy v súlade s Rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2023 náhodným výberom pridelená na konanie a rozhodovanie do senátu 4S Správneho súdu v Bratislave (ďalej „správny súd“) a je vedená pod sp. zn. BA-5S/245/2021. Na základe dodatku č. 4 k Rozvrhu práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2024 účinného od 21.05.2024 senát 4S koná a rozhoduje v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto rozsudku.

21. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 SSP, po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu, preskúmal napadnuté rozhodnutia ako i priebeh administratívneho konania predchádzajúceho ich vydaniu, pričom viazaný rozsahom a dôvodmi správnej žaloby (§ 134 ods. 1 SSP) dospel k záveru, že žalobcom podané žaloby nie sú dôvodné, a preto ich podľa § 190 SSP zamietol.

22. O žalobách rozhodol správny súd bez nariadenia pojednávania rozsudkom podľa § 107 ods. 2 SSP, keďže žalobca ani žalovaný netrvali na nariadení pojednávania. Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený najmenej päť dní vopred na úradnej tabuli správneho súdu a na webovom sídle súdu a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.09.2025 (§ 137 ods. 4 SSP).

23. Podľa § 493e zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

24. Podľa § 42 ods. 12 zákona o dani z príjmov účinného do 31.12.2017 (t. j. do uplynutia lehoty na vrátenie dane), správca dane vráti do 30 dní odo dňa podania žiadosti daňovníka zaplatené preddavky na daň, ak daňovníkovi nevznikla povinnosť platiť preddavky na daň podľa tohto zákona, alebo rozdiel zaplatených preddavkov na daň, ak daňovník zaplatil preddavky na daň v sume vyššej, akú bol povinný zaplatiť podľa tohto zákona. Na postup správcu dane sa pri vrátení takto zaplatených preddavkov alebo rozdielu zaplatených preddavkov na daň použijú ustanovenia osobitného predpisu.

25. Podľa § 51b ods. 1 zákona o dani z príjmov v znení účinnom od 01.01.2011 do 29.06.2012, predmetom dane z emisných kvót sú zapísané emisné kvóty v rokoch 2011 a 2012.

26. Podľa § 52j ods. 8 zákona o dani z príjmov v znení účinnom od 01.01.2011, ustanovenia § 9 ods. 2 písm. x) a § 13 ods. 2 písm. j) predpisu účinného od 1. januára 2011 sa použijú na výnosy (príjmy) z predaja emisných kvót bezodplatne pridelených a zapísaných v rokoch 2011 a 2012 podľa osobitného predpisu plynúce do 31. decembra 2012 povinnému účastníkovi schémy obchodovania, ktorý vykonáva činnosti podľa osobitného predpisu.

27. Podľa § 52j ods. 9 zákona o dani z príjmov v znení účinnom od 01.01.2011, ustanovenia § 51b ods. 1 až 12 predpisu účinného od 1. januára 2011 sa použijú poslednýkrát pri podávaní daňového priznania na daň z emisných kvót za rok 2012.

28. Podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov.

29. Podľa § 79 ods. 1 daňového poriadku, pri použití daňového preplatku sa primerane postupuje podľa § 55 ods. 6 a 7; správca dane písomne upovedomí daňový subjekt o použití preplatku podľa § 55 ods. 6 a 7.

30. Podľa § 79 ods. 2 daňového poriadku, ak nemožno daňový preplatok použiť podľa odseku 1 alebo uplatniť postup podľa odseku 9 alebo odseku 10, správca dane na žiadosť daňového subjektu preúčtuje daňový preplatok na nesplátky preddavok na daň, inak daňový preplatok vráti v lehote do 30 dní od doručenia žiadosti o jeho vrátenie, ak je väčší ako 5 eur; daňový preplatok na dani z príjmov a na dani z motorových vozidiel za príslušné zdaňovacie obdobie sa vráti najskôr po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania podľa osobitných predpisov, najneskôr však do 40 dní odo dňa vzniku daňového preplatku. Ak správca dane žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

31. Podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

32. Podľa § 79 ods. 5 daňového poriadku, daňový preplatok nemožno vrátiť, ak žiadosť o jeho vrátenie bola doručená po zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane; to neplatí, ak daňový preplatok vznikol z dôvodu, že daň bola zaplatená na základe rozhodnutia správcu dane, ktoré bolo následne zmenené alebo zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti, a žiadosť o jeho vrátenie bola podaná do 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Daňový preplatok, ktorý nemožno vrátiť, je príjmom štátneho rozpočtu alebo rozpočtu obce.

33. Predmetom súdneho prieskumu sú v tomto konaní rozhodnutia žalovaného, ktorými boli potvrdené prvostupňové rozhodnutia správcu dane o nevyhovení žiadosti na vrátenie preplatku – zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 a zároveň o nepriznaní úroku. Daňové orgány považovali žalobcom uplatnený nárok za zaniknutý, a to vzhľadom na podanie žiadosti na vrátenie preplatku po lehote podľa § 69 ods. 1 v spojení s § 79 ods. 5 daňového poriadku. Následne, z dôvodu zániku práva daňového subjektu na vrátenie preplatku, nemohlo vzniknúť jeho právo na priznanie úrokov. Daňové orgány zároveň odkázali na dohodu o mimosúdnom vyrovnaní, na základe ktorej bola žalobcovi dňa 18.03.2020 Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstva financií Slovenskej republiky uhradená suma 1.166.622 eur, t. j. suma predstavujúca zaplatenú daň z emisných kvót za rok 2011.

34. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, resp. panuje zhoda o 1/ v minulosti existujúcej vnútroštátnej právnej úpravy dane z emisných kvót podľa § 51b zákona o dani z príjmov účinnnej od 01.01.2011 do 29.06.2012, 2/ vypustení § 51b na základe zákona 189/2012 Z. z. účinného od 30.06.2012, 3/ konštatovaní rozpornosti vnútroštátnej právnej úpravy dane z emisných kvót s právom

Európskej únie, konkrétne so Smernicou 2003/87/ES, a to na základe rozhodnutia SDEÚ vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018.

35. Spornou otázkou v posudzovanej veci bolo aplikovanie vnútroštátnej právnej úpravy týkajúcej sa plynutia lehoty na vyrubenie dane a následne aj na vrátenie daňového preplatku spolu s úrokmi obsiahnutej v § 69 ods. 1 v spojení s § 79 daňového poriadku. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na východiská obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej „NSS SR“) sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023, predmetom kasačného prieskumu ktorého bola skutkovo a právne obdobná právna vec iného daňového subjektu:

„38. Kasačný súd v zhode so správnym súdom konštatuje, že účelom zakotvenia premlčacích, resp. prekluzívnych lehôt je naplnenie princípu právnej istoty (viď. aj vyššie citované rozsudky SDEÚ). Tento princíp platí aj pre postup pri správe daní podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku.

39. Pokiaľ ide o použiteľnosť sporného ustanovenia na situáciu sťažovateľa, treba zdôrazniť, že v súdnej veci nejde primárne o vymáhanie práva vyrubiť daň, keďže sťažovateľ ako daňový subjekt bez výzvy správcu dane podal sám daňové priznanie k Dani, Daň priznal a uhradil preddavky podľa v tom čase platnej vnútroštátnej normy. V jeho prípade ide o uplatnenie práva na vrátenie Dane, resp. aj úrokov a tomu korešpondujúcu povinnosť správcu dane.

40. Podľa § 42 ods. 12 zákona o dani z príjmov účinného do 31.12.2017 (t.j. do uplynutia lehoty na vrátenie Dane) „Správca dane vráti do 30 dní odo dňa podania žiadosti daňovníka zaplatené preddavky na daň, ak daňovníkovi nevznikla povinnosť platiť preddavky na daň podľa tohto zákona, alebo rozdiel zaplatených preddavkov na daň, ak daňovník zaplatil preddavky na daň v sume vyššej, akú bol povinný zaplatiť podľa tohto zákona. Na postup správcu dane sa pri vrátení takto zaplatených preddavkov alebo rozdielu zaplatených preddavkov na daň použijú ustanovenia osobitného predpisu.XXX)“ Poznámka 126 odkazuje na § 79 daňového poriadku.

41. Je pravdou, že vzhľadom na rozpor Dane s právom EÚ sťažovateľ nebol povinný od počiatku Daň uhradiť. Keďže tak však urobil, je potrebné vychádzať z faktickej situácie a zohľadňujúc prístup SDEÚ posúdiť, či mu vnútroštátna právna úprava, zakotvená v § 79 daňového poriadku v spojení s § 69 ods. 1 daňového poriadku poskytovala dostatočnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojho práva na vrátenie zaplatenej sumy Dane, resp. aj úrokov.

42. Kasačný súd sa stotožňuje so závermi žalovaného, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ mohol v lehote stanovenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku podať dodatočné daňové priznanie, čím by si uplatnil v zákonnej lehote nulové vyrubenie Dane a týmto aj žiadal o vrátenie preplatku podľa § 79 ods. 5 daňového poriadku. Takisto mal možnosť podať žiadosť o vrátenie zaplatenej sumy podľa § 42 ods. 12 zákona o dani z príjmov. Takýto prístup naznačuje aj odborná literatúra cit: „Z pojmového vymedzenia, čo je vyrubenie dane, vyplýva, že daň sa vyrubuje nielen úkonom správcu dane, ale aj úkonom daňového subjektu. Ak právo vyrubiť daň zanikne a napriek tomu dôjde k úkonu, ktorý by inak mal za následok vyrubenie dane, tento úkon nemôže mať právne následky. Napríklad, ak by daňový subjekt podal daňové priznanie potom ako zaniklo právo vyrubiť daň, k vyrubeniu dane nedôjde. Daňová povinnosť daňovému subjektu by nevznikla a zároveň by nevznikla ani správcovi dane pohľadávka. Ak by napriek tomu došlo k plneniu zo strany daňového subjektu, išlo by o plnenie, na ktoré nebol podľa zákona povinný. Daňovoprávny vzťah je vzťahom verejnoprávnym. Z tohto dôvodu sa domnievam, že daňový subjekt sa nemôže domáhať vydania tohto plnenia ako bezdôvodného obohatenia podľa ustanovení súkromného práva. Daňový subjekt sa môže domáhať vrátenia tohto plnenia len podľa ustanovení daňového poriadku, a to zrejme podľa právnej úpravy týkajúcej sa daňových preplatkov (§ 79). Ak pri správe daní daňový subjekt plní to, na čo v súlade so zákonom nie je povinný, toto plnenie, resp. takáto platba predstavuje sumu, ktorá prevyšuje splatnú daň. Podľa daňového poriadku sumou platby, ktorá prevyšuje splatnú daň, sa rozumie daňový preplatok [§ 2 písm.d)].“ (Kubincová, S.: Daňový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2015).

43. Z rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré predkladal sťažovateľ, vyplýva, že žalobcovia v týchto prípadoch, vrátane spoločnosti PPC Power, a.s., využili rôzne možnosti vrátenia Dane a pred súdom argumentovali rozporom Dane s právom EÚ. Pokiaľ sa teda sťažovateľ domnieval, že z rovnakého dôvodu ani jemu povinnosť zaplatiť Daň nevznikla, nič mu nebránilo postupovať rovnako. Nebolo

potrebné čakať na rozhodnutie SDEÚ vo veci PPC Power, keďže tento nemohol mať konštitutívne účinky a neovplyvnil časovú možnosť sťažovateľa uplatniť svoje právo u správcu dane včas.“

36. NSS SR v rozhodnutí sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023 ďalej poukázal aj na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-500/16, v zmysle ktorého „zásady ekvivalencie a efektivity sa majú vo svetle článku 4 ods. 3 ZEÚ vykladať v tom zmysle, že nebránia takým vnútroštátnym právnym predpisom, o aké ide vo veci samej, ktoré umožňujú zamietnuť žiadosť o vrátenie preplatku DPH, ak zdaniteľná osoba podala túto žiadosť po uplynutí päťročnej premlčacej lehoty, hoci z rozsudku Súdneho dvora, ktorý bol vyhlásený po uplynutí uvedenej lehoty, vyplýva, že DPH, ktorej sa týkala uvedená žiadosť o vrátenie, bola zaplatená bez právneho dôvodu.“ (k rozhodnutiu SDEÚ vo veci C-500/16 bližšie odseky 45. až 52. odôvodnenia rozhodnutia NSS SR sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023).

37. Rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/2017 nevyhodnotil NSS SR ako prekvapivé a dôvody, prečo bola daň z emisných kvót rozporná s právom Európskej únie, boli verejne dostupné aj diskutované od počiatku zavádzania tejto právnej úpravy do právneho poriadku Slovenskej republiky. SDEÚ už riešil obdobné situácie v iných členských štátoch (rozhodnutia vo veciach C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11, C-640/11 C-43/14) a od týchto rozhodnutí odvodzovali svoju argumentáciu aj iné daňové subjekty podávajúce správne žaloby. NSS SR ďalej uviedol, že aj z konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci namietanej protiústavnosti zavedenia dane z emisných kvót do právneho poriadku Slovenskej republiky bola zjavná argumentácia navrhovateľov o tom, že ide o rozpor s právom EÚ (uznesenie Ústavného súdu SR PL. ÚS 114/2011-179 z 13. júna 2012) a nesúlalom predmetnej dane so Smernicou 2003/87/ES argumentoval aj prezident Slovenskej republiky, keď zákon č. 548/2010 Z.z. nepodpísal a vrátil do parlamentu na nové prerokovanie (bližšie odsek 46. odôvodnenia rozhodnutia NSS SR sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023).

38. Vzhľadom na popísané závery NSS SR, s ktorými sa správny súd v plnom rozsahu stotožnil, dospel správny súd k záveru, že postup a rozhodnutie správcu dane a žalovaného, ktorý svoj záver o zániku nároku na vrátenie daňového preplatku a úroku z dôvodu absencie včasnosti uplatnenia nárokov podľa vnútroštátnej právnej úpravy, konkrétne § 69 ods. 1 v spojení s § 79 daňového poriadku, bol zákonný. Vnútroštátna právna úprava bola predvídateľná a zrozumiteľná, pričom dávala daňovému subjektu možnosť včas uplatniť nárok na vrátenie zaplatenej dane, pokiaľ sa domnieval, že ju zaplatil bez toho, aby mal takúto povinnosť (bližšie odsek 49. odôvodnenia rozhodnutia NSS SR sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023).

39. Rozsudok NSS SR sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023, na ktorého závery správny súd v odsekoch vyššie odkazuje a s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje, prešiel aj testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 409/2024-24 zo dňa 24.07.2024 ústavnú sťažnosť podanú proti predmetnému rozsudku odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Dospel pritom k záveru, že NSS SR sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorým by poprel jej účel a význam, a že napadnutý rozsudok NSS SR nemožno označiť za arbitráry v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nerefletoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti. Ústavný súd taktiež uviedol, že nebolo možné dospieť k záveru, že daňový subjekt stratil akúkoľvek možnosť uplatniť svoje právo vyplývajúce zo Smernice 2003/87/ES.

40. K obdobným záverom dospel NSS SR aj v rozhodnutí sp. zn. 1Sfk/34/2023 zo dňa 30.01.2025, a to aj s odkazom na rozhodnutie SDEÚ vo veci sp. zn. C-452/09, v zmysle ktorého: „na to, aby mohli nositelia práv v plnom rozsahu poznať svoje práva, nie je rozhodnutie Súdneho dvora o predmetnom porušení potrebné; stanovenie začiatku plynutia lehoty pred týmto súdnym rozhodnutím nevedie k praktickej nemožnosti ani nadmernému sťaženiu ochrany práv priznaných právom Európskej únie“.

41. V prejednávanej príhode nebolo potrebné čakať na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-302/17, keďže tento nemohol mať konštitutívne účinky a neovplyvnil časovú možnosť žalobcu uplatniť nárok u správcu dane včas. Žalobca mohol v lehote stanovenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku podať dodatočné daňové priznanie, čím by si uplatnil v zákonnej lehote nulové vyrubenie dane a týmto aj žiadať o vrátenie preplatku podľa § 79 ods. 5 daňového poriadku, čo však neurobil. Právna úprava § 42 ods. 12 zákona o dani z príjmov v spojení s § 79 ods. 2 a 3 daňového poriadku predstavovala pre žalobcu

dostatočnú právnu úpravu, umožňujúc plnohodnotné uplatnenie práva na vrátenie dane (preplatku) aj spolu s prípadnými úrokmi.

42. Doslovný výklad žalobcu, že lehota na podanie žiadosti na vrátenie dane nikdy nezačala plynúť, pretože nikdy nevznikla povinnosť podať daňové priznanie na daň nezákonnú ex tunc, by vo svojich dôsledkoch znamenal, že daňové subjekty by nikdy neboli pozbavené možnosti uplatniť si vrátenie zaplatenej dane a zaplatenie úroku, teda že by si svoje nároky mohli uplatňovať po časovo neobmedzenú dobu. Uvedený výklad považuje správny súd za príliš formalistický a odporujúci účelu právnej úpravy prekluzívnych lehôt v daňovom poriadku i princípu právnej istoty, ktorý má slúžiť nielen na ochranu fyzických a právnických osôb, ale aj na ochranu štátu pred následkami oneskoreného uplatňovania nárokov zo strany fyzických a právnických osôb. Rovnako je uvedený výklad potrebné označiť za rozporný so zásadou ekvivalencie, pretože nároky na vrátenie dane a zaplatenie úroku založené na vnútroštátnej úprave je potrebné si uplatniť v lehotách ustanovených daňovým poriadkom. K obdobným záverom dospel NSS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Sfk/34/2023 zo dňa 30.01.2025, ktorý zároveň posúdil ako nedôvodné námietky žalobcu smerujúce voči „použitelnosti“ rozhodnutí SDEÚ vo veciach C-500/16 a C-30/02. Z hľadiska práva na vrátenie čiastok zaplatených bez právneho dôvodu SDEÚ nerozlišuje, či sa jedná o finančné príspevky (napr. rozhodnutia SDEÚ vo veciach C-89/10 a C-96/10), daň (DPH), ktorá síce je ako celok harmonizovaná, ale bola uplatnená na transakcie, ktoré majú byť v zmysle práva EÚ od nej oslobodené (napr. rozhodnutie SDEÚ vo veci C-500/16) alebo daň, ktorá je ako celok rozporná s právom EÚ (napr. rozhodnutie vo veci C-677/19 či C-302/2017). SDEÚ vo svojej rozhodovacej činnosti používa pojem „poplatky zaplatené bez právneho dôvodu“ a vyššie uvedené pravidlá konštantne uplatňuje na všetky takto uhradené platby (bližšie odseky 44. a 45. odôvodnenia rozhodnutia NSS SR sp. zn. 1Sfk/34/2023 zo dňa 30.01.2025).

43. Čo sa týka žalobcom uplatnených úrokov, správny súd považuje za vecne správne závery žalovaného o tom, že z dôvodu zániku nároku žalobcu na vrátenie daňového preplatku (sume uhradenej v roku 2012 ako daň z emisných kvót za rok 2011) nemožno úrok z preplatku, ktorý daňové orgány vo vzťahu k žalobcovi neevidujú, priznať. V okolnostiach prejednávanej veci tak bolo nadbytočné ďalej sa zaoberať žalobnou argumentáciou žalobcu vo vzťahu k času, od ktorého žalobcovi úrok z oneskoreného vrátenia preplatku patrí.

44. Len v prípade, že vrátenie preplatku by bolo uplatnené daňovým subjektom včas, no k vráteniu preplatku v daňovom konaní by nedošlo z dôvodu, že by došlo k zaplateniu sumy uhradenej dane vo forme občianskoprávneho nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bez priznania úroku, by bolo potrebné posudzovať otázku, ako mali daňové orgány pristúpiť k vráteniu úroku ako daňovoprávneho nároku. Uvedené však nebol prejednávaný prípad, kedy daňové orgány správne konštatovali zánik žalobcom uplatneného nároku na vrátenie preplatku (bližšie ods. 46 odôvodnenia rozhodnutia NSS SR vo veci sp. zn. 1Sfk/34/2023 zo dňa 30.01.2025).

45. Hoci správca dane a následne aj žalovaný v prvostupňových ako aj napadnutých rozhodnutiach pri dôvodoch nevyhovenia žiadosti žalobcu poukázali na riešenie vzniknutej situácie formou uzatvorenia dohody o mimosúdnom vyrovnaní medzi Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstva financií Slovenskej republiky a daňovým subjektom č. MF SR: 2020/042 zo dňa 06.03.2020 v rámci postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., jednalo sa len o sekundárnu argumentáciu, ktorá skutková okolnosť však nič nezmenila na správnosti primárneho právneho záveru daňových orgánov o zániku nároku žalobcu z dôvodu uplynutia lehoty podľa § 69 ods. 1 v spojení s § 79 daňového poriadku.

46. Vzhľadom na uvedené, po oboznámení sa s aktuálnou rozhodovacou činnosťou NSS SR, ktorá nijakým spôsobom nevybočuje z relevantnej rozhodovacej činnosti SDEÚ, sa správny súd s týmito závermi v plnom rozsahu stotožnil, prejednávanú vec posúdil obdobne a správne žaloby ako nedôvodné podľa § 190 SSP zamietol. Rozhodnutia daňových orgánov, tak žalovaného ako aj správcu dane, vychádzajú z riadne zisteného skutkového stavu, sú jasné, zrozumiteľné, vecne správne a obsahujú všetky zákonné náležitosti. Názor vyslovený daňovými orgánmi v ich rozhodnutiach zodpovedá zásadám správneho uváženia.

47. V závere správny súd dodáva, že nemá povinnosť zaoberať sa všetkými namietanými skutočnosťami žalobcu, ale len tými, ktoré boli rozhodujúce pre vydanie napadnutých rozhodnutí. V tomto kontexte súd poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje,

aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je inter alia aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESĽP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutie, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná podrobná odpoveď, plnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napríklad rozhodnutia ESĽP vo veciach Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. 329/2010, III. ÚS 726/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/150/2009).

48. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP a žalovanému správne orgánu aj napriek úspechu v konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže nevzhladol existenciu výnimočných okolností, za ktorých by bolo možné orgánu verejnej správy danú náhradu priznať.

49. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní od jeho doručenia /§ 439 ods. 1 v spojení s § 443 ods. 2 písm. a), § 145 ods. 2 písm. a) a § 493e SSP/.

Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské

právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).